

Μεσ' το κελί της φυλακής παράξενα αντήχησε ο ήχος αυτός. Ήτανε ήχος καμπάνας, τον ξεχώριζε καλά ο φονιάς. Μα πάλι γιατί τέτοια ώρα. Ξαφνικά το βρήκε. Θα πήρε φωτιά κανένα σπίτι ή θα κινδύνευε κανένας και κτυπούσε η καμπάνα για βοήθεια. Στη σκέψη αυτή γίνηκε άλλος άνθρωπος ο βαρυποινήτης. Δεν ήταν ο παλιός εκείνος που ποθούσε να βλέπει το αίμα να κυλά γύρω του.

Ήταν αυτός που παιδί ονειρευόταν την ευτυχία. Ξύπνησε μέσα του η παιδιάτικη εκείνη ονειροπόληση και ποθούσε τώρα, ύστερα από τόσα και τόσα να βλέπει όλους τους ανθρώπους γύρω του ευτυχισμένους. Σ' αυτές τες κρυφές σκέψεις αναγαλλίασε η ψυχή του και αυθόρμητα βγήκαν από το στόμα του τα λόγια, " Άνοιξε φύλακα τες πόρτες να τρέξουμε για να σώσουμε αυτούς που κινδυνεύουν."

Ένα βαρύ χαχανητό αντιβούησε ανατριχιαστικά ανάμεσα στους σκοτεινούς τοίχους της φυλακής. Για την εκκλησία χτυπούν οι καμπάνες του απάντησε περιφρονητικά και συ μου φέλνεις για κινδύνους.

Για την εκκλησία μουρμούρισε ασυναίσθητα σαν να ξυπνούσε από όνειρο ο φυλακισμένος. Και τώρα είναι νύχτα, τ' άστρα λαμπυρίζουν στους ουρανούς κι' ο κίνδυνος είναι εύκολος. Γιατί λοιπόν να με εμπαίζει.

Ω, ναι νοιώθω τον κίνδυνο. Κινδυνεύω εγώ ο ίδιος. Κι' όμως σαν τέτοια νύχτα γεννήθηκε εκείνος που ανάλαβε να μας σώσει από κινδύνους. Γεννήθηκε ανάμεσα σε ανθρώπους με ανθρώπινα πάθη, ανάμεσα σε αμαρτωλούς.

Μα όχι εγώ δεν είμαι μονάχα αμαρτωλός. Είμαι Ληστής. Και κινδυνεύω. Δεν φοβούμαι από μαχαίρι εκδικητικό που θα ζητήσει να πάρει το αίμα εκείνων που σκότωσα. Δεν φοβούμαι ούτε από κανένα άγριο θηρίο, απ' αυτά που συναντούσα σαν έτρεχα στα βουνά για να γλυτώσω από τα χέρια της αστυνομίας. Φοβούμαι αυτή την ώρα.

Και όμως σαν τέτοια ώρα γεννήθηκε εκείνος. Μα όχι εκείνος ήταν Θεός. Κι όμως πέθανε ανάμεσα σε ληστές. Για μια ακόμη φορά έφτασε στ' αυτιά του ο ήχος ο βασανιστικός. Ήταν ήχος καμπάνας, και τον ξεχώριζε καλά και σήμαινε Κίνδυνο. " Άνοιξε φύλακα τες πόρτες να πάμε να σώσουμε τη ψυχή μας. Και για την εκκλησία κτυπούν οι καμπάνες, καλά το είπες, για την εκκλησία και για μας."